

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

ועידה מוצלחת

סם אורלוביץ

אני מתגורר ביוהנסבורג, דרום אפריקה, ועוסק בתחום הביטוח משנת תשכ"ד (1964). שם גם נוצר הקשר הראשוני שלי עם חב"ד. אף שלא הייתי שומר תורה ומצוות, היהדות הייתה קרובה לליבי, וכאשר התחתנתי עם אשתי בשנת תשל"ו (1976), החלטנו להקפיד על שמירת הכשרות בביתנו.

את הרבי פגשתי לראשונה בשנת תשל"ז (1977). הגעתי לניו יורק לוועידה עסקית שאורגנה על ידי חברת הביטוח שבה הועסקתי בשעתו. מרבית עובדי החברה היו יהודים, אולם איש מהם לא היה שומר מצוות. הוועידה נקבעה לסוף השבוע שלפני חג הפסח.

השתתפתי בחלק מהוועידה אך עזבתי באמצע, ובמקום להצטרף אל יתר חבריי, הלכתי לברוקלין כדי לפגוש את הרבי.

בשעתו, דובר על אפשרות שהחברה תימכר. כמו כל השכירים בחברה, לא הייתי בטוח מה הדבר הנכון לעשות אם זה אכן יקרה. האם להישאר או לעזוב? את השאלה הזו רציתי לשאול את הרבי.

מעולם לא פגשתי את הרבי קודם לכן, ובזמן שחיכיתי לתורי הייתי קצת מתוח. לא ידעתי למה לצפות ומה תהיה ההכרעה. כתבתי את כל שאלותיי מראש והגשתי את הפתק למזכירו של הרבי.

ההוראות שניתנו לי, הגבירו עוד יותר את המתח שבו הייתי שרוי בלאו הכי: "אנשים רבים מחכים בתור. אל תאמר דבר, הרבי יגיב למה

שכתבת. כדי שלא לגזול יותר מדי מזמננו, עליך לדבר רק במקרה שבו הרבי יפנה אליך שאלה מפורשת".

כאשר נכנסתי פנימה, ראיתי את הרבי מביט בי בעיניו הכחולות והטהורות, וקפאתי במקומי. אחר כך ראיתי כיצד הוא שולח את ידו לערימת דפים שעמדה על שולחנו, ושולף את מכתבי מאמצע הערימה. כיצד ידע איזה מהם הוא המכתב שלי?! הוא אפילו לא הכיר את שמי, ומעולם לא ראה אותי קודם לכן! עובדה זו הדהימה אותי.

במכתבי שאלתי האם להישאר בחברה גם אחרי שתימכר; ואם לא, האם להישאר בתחום הביטוח. על רקע המתיחות הרבה ששררה בדרום אפריקה סביב מדיניות האפרטהייד, שאלתי גם האם להישאר במדינה.

הרבי החל לענות על שאלותיי מהסוף להתחלה.

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

"בנוגע להישארות במדינה, שאל את רב קהילתך. בנוגע לעסקי הביטוח, כדאי שתישאר בתחום. בנוגע לשאלת המשך העבודה בחברה המסוימת הזו - כאשר תשוב לדרום אפריקה, שאלה זו תיפתר מאליה".

התשובה האחרונה התמיהה אותי. הוא אמר להישאר בתחום הביטוח - וזה היה בסדר גמור מבחינתי. והוא אמר שהרב שלי יהיה האדם המתאים ביותר כדי לייעץ לי האם להישאר במדינה או לא. כמוכן, שמעתי כבר שהרבי אמר לשלוחיו בדרום אפריקה שלא לחשוש מנפילת משטר האפרטהייד, שכן המעבר השלטוני יעבור בשלום. אולם, הוא לא ענה על שאלתי בנוגע להמשך העסקתי בחברה מסוימת זו.

בסופו של דבר, השאלה אכן נפתרה מאליה, בדיוק כפי שהרבי חזה.

הוועידה של החברה הסתיימה בחג הפסח, וכולם טסו חזרה במהלך החג, חוץ ממני. שבת הביתה כמה ימים מאוחר יותר, כשלארשי כיפה. חבשתי אותה לרגל החג בזמן שהותי בניו יורק, ולא הסרתי אותה.

כאשר מנכ"ל החברה ראה אותי הוא קרא לעברי, "כנס למשרדי עכשיו!" ברגע שנכנסתי ראיתי שהוא רותח מזעם, ושיערתני את הסיבה לכך. לא השתתפתי בחלק מהוועידה מאחר שנערכה בשבת; לא חזרתי עם כל אנשי החברה, מאחר שהיה זה חג הפסח; והנה אני כאן עומד מולו חובש כיפה לראשי. הוא היה יהודי וכנראה הרגיש שאני מתנשא מעליו. דבר זה הרתיח אותנו. קלטתי את המצב, ושאלתי, "האם אתה מתכוון לפטר אותי?" והוא מיד ענה בכעס, "בהחלט. קח את הדברים שלך והסתלק מכאן!"

כעת הבנתי את תשובת הרבי: "בנוגע לשאלת המשך העבודה בחברה המסוימת הזו - כאשר תשוב לדרום אפריקה, שאלה זו תיפתר מאליה". עזבתי את החברה ויצאתי לדרכי כסוכן ביטוח עצמאי. מאז אני עובד כעצמאי, וזה דווקא יצא לגמרי לטובה.

כעבור מספר שנים באתי לפגוש את הרבי שוב - הפעם עם אשתי, דבורה, ועם בתנו הקטנה, מְשִׁי.

תורנו הגיע בשעת לילה מאוחרת מאוד, ובניתיים משי כבר נרדמה. היא מאוד ציפתה לחוויה הזו, ושאלה כל הזמן, "מתי נפגוש את הרבי? מתי כבר נפגוש את הרבי?" אך היא לא הצליחה להחזיק מעמד; היא נרדמה בידיה של דבורה.

הרבי החל לדבר איתי ביידיש, שפה שהבנתי, אך לא דבורה. תוך כדי דברי הרבי, החלה דבורה לחשוב, "סם, כדאי שתזכור היטב כל מילה שהרבי אומר, כי אני לא מבינה דבר". באותו רגע הרבי שינה את שפת דיבורו, ועבר לדבר באנגלית - עובדה שהדהימה אותה.

לפני שיצאנו מחדרו העניק לנו הרבי דולר. הוא לא מסר לי אותו, אלא הצמיד את הדולר לידה הקמוצה של משי הרדומה, כך שברגע שתתעורר תהיה לה מזכרת כלשהי מהרבי.

מר סם אורלוביץ רואיין בביתו שביהונסבורג, דרום אפריקה, בחודש מנחם אב תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"א (1951) — במכתב לפוסק הנודע הרב אברהם חיים (הגרא"ח) נאה, מעורר הרבי על נוהג בעייתי רווח: "הנה זה מכבר מחיתי ומוחה גם עתה במנהג מוזר ביותר שבברכת 'הגומל' הנוכחים אינם עונים אמן על הברכה עצמה, אלא משיבים 'מי שגמלך כו'. ונפלא הדבר שנתפשט המנהג כך, וכן ראיתי כמה פעמים בבתי כנסיות שהתפללתי שם, שאין עונים אמן".¹ כ"ה בניסן

< תשמ"ה (1984) — ביחידות כללית לאורחים שהגיעו לחג הפסח, קבע הרבי את מסלולי הלימוד היומיים בספר משנה תורה לרמב"ם, אחרי שיומיים קודם לכן, בהתוועדות אחרון של פסח הכריז שהגיעה העת לקבוע שיעור לימוד יומי בחיבור זה. כמסלול עיקרי הציע הרבי ללמוד ג' פרקים ליום, כך שיסיימו את אלף פרקי הספר בסמיכות ליום הולדת הרמב"ם בערב פסח בשנה הבאה. למתקשים לעמוד בהספק זה, הציע הרבי מסלול לימוד של פרק ליום, כך שסיום לימוד הספר במסלול זה יחול בסמיכות ליום פטירתו - כ' בטבת. (בהמשך הוסיף הרבי מסלול לימוד יומי מקוצר בספר המצוות לרמב"ם, למתקשים בלימוד ספר משנה תורה גם במסלול פרק ליום).² כ"ד בניסן

1 אגרות קודש ה, עמ' רס

2 לקוטי שיחות כו, עמ' 229; שם, חלק לב, עמ' 271